

«майка ти, чадо, не; това не е майка ти; и защо питаш за майка си?» — «Защо-то тате,» слѣдваше дѣте-то, «азъ мислехъ, че тя е донела малко хлѣбъ, защото съмъ много гладна.» «Гладна, чадо,» казахъ азъ; «защо тогава не ми иска да ъдешъ прѣди да си лѣгнешъ?» — «Защо-то тате,» каза дѣте-то, «азъ знаехъ че нѣма хлѣбъ. Мама мя прати тѣзи заранъ на дюжана на Г-жа Масонъ да зема единъ хлѣбъ, но Г-жа Масонъ ми каза, че смѣтка-та ни отъ миналія мѣсяць още не е платена, и за това тя не може да ся увѣрjava вече; и тѣй ніе сме биле безъ нищо, само че имаше малко патати. Мама отиде да работи днесъ, и каза че тя рано ще ся върне да ни донесе хлѣбъ.» «Това е много чудно за мене, Иванке, да нѣма въ къщи нищо да ся ъде.» «Не, тате, нѣма нищо; и не само това: мама плака тѣзи сутрень прѣди да излѣзе; и ако и да нѣма тя обичай да говори лоши думи, чухъ ъ че рече нѣщо противъ проклято-то пиянство. Тя каза, че ще ся върне прѣди да мръкне, но ето отъ кога ся е мръкнѣло и не ъ ъма още; а още, слушай колко вали.» Само едно каменно сърдце не ще заплаче отъ тѣзи думи на горко-то и невинно девойче!

Огнь-тъ блѣщукаше малко, и въ иста-та минута мандало-то на врата-та ся истропа. Азъ погледнахъ въ тъмнина-та, и тозъ часъ единъ ударъ отъ срамъ ся разнесе по всичко-то ми тѣло; но това не бѣ жена ми, както азъ си мисляхъ — това бѣше Г-жа Масонъ. Азъ ся зачудихъ, забъркахъ и доста смутихъ. «Дѣ е жена ти, Якове?» каза тя съ единъ пріятень, но твърдѣ гласъ. «Мама ли е това?» каза дѣте-то ми въ единъ сънливъ гласъ; «Азъ ся радвамъ че си дошла, защото съмъ много гладна.» «Това дѣте, казахъ азъ, си е лѣгнѣло безъ вечера,» и въ сѣще-то врѣмя пипахъ тугъ-тамъ дано намѣръѣ нѣкоя угарка отъ свѣщъ, но немогахъ да намѣръѣ. «Да, безъ вечера,» каза Г-жа М. жалостно,» и